

Steen Folke (VS):

Det er ikke så nemt at få en ordentlig debat om de her faktisk ret vigtige, principielle spørgsmål med socialdemokratiet, og det er jo ikke ganske uden interesse, hvad netop regeringspartiet mener om tingene. Den politiske ordfører, hr. Camre, orkede ikke at tage ordet overhovedet her i anden omgang og gå ind i nogen reel debat, og man har heller ikke hørt andre socialdemokratiske røster. Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvordan synspunkterne er i socialdemokratiet.

Dengang der var direkte valg til EF-Parlamentet, præsenterede socialdemokratiet, så vidt jeg forstod, 3 forskellige grupperinger inden for partiet. Der var EF-tilhængere, der var EF-modstandere, og så var der skeptikere eller kritikere, eller hvad det nu hed – jeg ved ikke, om der var flere grupper, men i hvert fald var der disse grupper. Jeg ville umiddelbart synes, at det måtte være svært for alle 3 grupper bare at acceptere den søforklaring, den bortforklaring af hændelsesforløbet, ministeren er kommet med her. I hvert fald synes jeg, at det måtte være svært for dem, der var bare skeptiske eller kritiske over for EF, at acceptere et sådant skred i den danske EF-politik, som en socialdemokratisk regering nu er gået med til. Jeg må sige, at med hr. Camres formuleringer i det indlæg, han kom med her i dag, er der åbnet op for, at det kan ske igen og igen. Det kan ske om en måned, det kan ske om et halvt år. Jeg kan se, at hr. Camre nikker og er enig i, at det er noget, der meget vel kan komme på tale, at man til trods for nogle bedyrelser og nogle betænkeligheder osv., osv. i en konkret situation, som selvfølgelig vil være et ganske specielt tilfælde, nogle ganske særlige forhold, vil gøre nøjagtig det samme: blæse på principperne og gå med til at vedtage sanktioner, eller hvad det nu er, på samme måde, som det er sket nu.

Nu er der jo ikke mange socialdemokrater til stede i salen i det hele taget, men der sidder da ud over udenrigsministeren og en anden minister og hr. Camre sandelig fru Ritt Bjerregaard, som, så vidt jeg ved, engang var i hvert fald skeptisk over for EF. Jeg ved ikke, om man kan formå fru Ritt Bjerregaard til at ytre sig nu. Hun er ikke minister mere og kan vel tillade sig at have en lidt mere markant holdning til tingene, og måske er

endda principper vigtige for en gruppeformand i et parti, der skal forsøge at markere sig og sejle videre. Det var ikke sådan, at vi kunne få lov at høre fru Ritt Bjerregaards mening om de her ting? Betyder de her principper noget for hende? Betyder det noget for nogen andre i den socialdemokratiske gruppe? Har fru Ritt Bjerregaard tænkt sig at stemme for den af hr. Holger K. Nielsen og af os – vil jeg sige ved denne lejlighed – foreslåede dagsorden, som blot er en fastslået af, at man ikke ønsker at bryde de forudsætninger for EF-medlemskabet, som blev stillet krystalklart op ved folkeafstemningen i 1972? Andet er der ikke i den dagsorden; der står jo intet om modstand mod EF i øvrigt eller noget som helst, så man behøver sāmænd bare være en almindelig, hæderlig EF-tilhænger for at kunne stemme for den.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Ja, også jeg kunne da godt tænke mig at høre, hvad de socialdemokrater, der kalder sig skeptikere, og som endda på et tidspunkt har været EF-modstandere, ja vistnok endda før folkeafstemningen talte ved møder afholdt af Folkebevægelsen mod EF, egentlig mener om det her. Jeg synes, det er en forbløffende tavshed, der slår os i møde. Og jeg, som troede, at et parlament som det her var et sted, hvor man parlementerede, hvor man diskuterede tingene! Det lader altså ikke til, at det er tilfældet.

Jeg synes stadig væk, at jeg mangler svar på et af de spørgsmål, jeg stillede. Rent faktisk er vi i en situation, hvor den danske regering har accepteret sanktioner, på trods af at regeringen politisk er imod sanktionerne. Regeringen har erkendt, at det legale grundlag for sanktionerne er forkert. Så spørger vi: ja men hvorfor gjorde man det så? Det vil man ikke svare på. Man er imod indholdet, man er imod det formelle grundlag, men man vil ikke svare på, hvorfor man alligevel accepterede det. Man er hidtil kommet med uklare bemærkninger om at undgå indre splittelse. Jeg forstår ganske enkelt ikke, hvad det med den indre splittelse betyder. Jeg synes stadig væk, det er fantastisk, at vi ikke kan få svar på, hvorfor man har hævet et forbehold, på trods af at man tilsyneladent